

nl.anarchistlibraries.net

Een komend einde... op naar het begin!

Rumoer

Rumoer
Een komend einde... op naar het begin!
Rumoer #6 winter 2023

rumoer.noblogs.org

a-bieb.nl

Rumoer #6 winter 2023

Stormen die steden platleggen, te veel pandemieën om te tellen, voorheen bevroren landschappen die in de fik staan, overstromingen en ondergelopen steden. Ok, een beetje een overdreven opening maar je snapt de setting die we willen neerzetten. Inmiddels weten we allemaal dat klimaatverandering verregaande gevolgen heeft en dat deze niet meer tegen te houden zijn. Bovendien weten we hoe we hier zijn gekomen; civilisatie/ de industriële samenleving/ kapitalisme – het vernietigt alles wat leeft voor het vergaren van winst en macht.

De vraag van groepen die met het klimaat bezig zijn geweest in de afgelopen decennia was hoe de klimaatverandering tegengehouden kon worden, wat er tegen deze verandering gedaan zou kunnen worden. Onder de nog reformistischere groepen ging het meer om het bemiddelen van de negatieve effecten van klimaatverandering die nou eenmaal horen bij de industriële “voortuitgang”. En nu nog steeds geloven veel mensen dat de effecten van klimaatverandering bijgestuurd kunnen worden in een minder negatieve richting. Maar de trieste waarheid is dat we hier voorbij zijn. Het is niet te stoppen. Al helemaal niet omdat deze samenleving (met de huidige manier van leven door de rijke landen; continue expansie en grondstof-honger) niet opgeheven gaat worden. De enige tegenwerking zal geweld zijn, want hoe anders stop je een globaal economisch en politiek systeem totaal verstrengeld met elk aspect van het leven. Lobbyen, campagne voeren en het lief vragen werken in ieder geval niet. Sabotage en directe actie hebben nog de grootste kans.

Maar ook al zou klimaatverandering gestopt kunnen worden en was er een manier om dit systeem voort te zetten op een klimaat neutrale wijze, waarom zou je dat in hemelsnaam willen? Wij zitten niet te wachten op een groen kapitalisme, een CO2-neutrale normale gang van zaken of energiezuinige uitbuiting. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat de armoede, honger en dood als gevolg van een opwarmende planeet ons niks kan schelen. Hiermee willen wij enkel duidelijk maken dat zowel nu als in het verleden er een verkeerde focus op dit probleem zit. De activiteiten rondom klimaat in dit land blijven steken op het niveau van activisme; wij zouden graag zien dat deze transformeren naar een bredere strijd.

Echter, het klimaat is een goed startpunt voor het besef dat aanval tegen dit hele systeem noodzakelijk is. Het is overduidelijk dat dit systeem moordend is en totaal gesloopt moet worden. Bedrijven, gesteund door overheden, maken de wereld kapot en verdienen daar grof geld mee. Dit is al zo ver gevorderd dat hele eilandgemeenschappen in de zee verdwijnen, er massasterfte is van alles wat wild is, en dit terwijl de grote vervuilers met volle kennis van zaken gewoon vrolijk door blijven gaan.

met kleine steken die grote gevolgen hebben. Daarvan kunnen we leren en onze methodes verder ontwikkelen en uitbreiden. Zo kunnen we onze woede een uitlaatklep geven, en wraak nemen op hen die deze wereld verrot hebben gemaakt. tegelijkertijd vinden we vreugde en vrijheid in de momenten dat we terug slaan.

En als het de komende winter te koud wordt door hoge energierekeningen, denk er dan aan dat een politiebureau in de hems de nachten en onze harten warm kan houden.

Maar zodra deze realisatie er is en de woede die aanzet tot handelen is opgekomen, wordt deze door politici (in spe of gevestigd) gekanaliseerd naar symbolische acties. Een sit-in blokkade van een autoweg, jezelf vastlijmen aan een schilderij of banden leeg laten lopen is leuk, maar is nog steeds gestoeld op de gedachtegang van overtuiging. Het blokkeren van privéjets op schiphol was alweer een stuk leuker. Maar het zijn allemaal publiciteitsstunten als onderdeel van campagnes welke vooral zijn bedoeld om de publieke opinie en politici te beïnvloeden. Het idee erachter is dat de politiek en bedrijven nu toch echt actie moeten gaan ondernemen voor het te laat is. Maar zoals we eerder al zeiden, dat gaat niet gebeuren. Waarom zouden ze, uitbuiting van de planeet verdient beter. De acties die gedaan worden zijn grotendeels symbolisch omdat veel mensen wel boos zijn maar te veel te verliezen hebben en liever de status quo grotendeels in stand gehouden zien worden.

Maar als klimaatverandering niet te stoppen is, en als alles al verloren is – waarom er dan nog een tekst over schrijven? We denken dat het een heel belangrijk onderwerp is om over te praten, alleen niet op de manier waarop dat nu gebeurt. Net zo belangrijk is het dat we niet mak ten onder hoeven te gaan. Wij willen niet dat woede verandert in apathie wanneer mensen toch in een SUV blijven rijden of als er niet geluisterd wordt naar de sit-in. Omdat wij niet willen dat iedereen die boos is in plaats van te handelen hun geest verdoeven met een eindeloze hoeveelheid leeg vermaak, of vervallen in hopeloosheid. Wat wij willen voorstellen is om het probleem te benaderen vanuit een ander perspectief, één die we hieronder zullen bespreken. Verwacht van deze tekst geen nieuwe oplossingen voor de problemen die er zijn en gaan komen, maar bekende punten (zeker voor hen die vaker dit blad lezen). Deze punten zijn en blijven van belang in de strijd tegen de vernietigers en vervuilers van alles op deze planeet.

Kort gezegd, wat wij willen voorstellen is om in de discussie over het klimaat afstand te nemen van vragen als “hoe gaan we de massa mobiliseren” of “hoe gaan we individueel groen leven”. een aanpak die voor ons waardevoller is, is de schuld neerleggen waar deze hoort en te stoppen met onderhandelen, onze kracht te vergroten en in de aanval gaan.

Aanval. Een punt dat wij keer op keer blijven herhalen, helemaal omdat het in Nederland ontbreekt aan structurele aanwezigheid hiervan in het dagelijkse leven. We blijven het herhalen zodat het niet wegzakt als optie in het collectieve bewustzijn. En ook omdat het zeer belangrijk is voor het eigen gevoel van vrijheid en kracht. De momenten van wegrennen van brandende objecten, die keer dat de straat opengetrokken werd tijdens een rel, dat we langs

fietsten waar vette graffiti stond of laatst toen er hekken voor het arrestantenbusje werden gegooid zodat de arrestanten moeilijk afgevoerd konden worden. Deze momenten die een breuk zijn met het normale, een verstoring in het landschap, dat zijn de momenten die ons een glimlach bezorgen. Momenten die ons kracht geven en laten realiseren dat er een keuze is. Ook al gaat het klimaat naar de klote, wij hoeven niet apathisch te zitten wachten tot het komt. Wij kunnen onze woede uiten op hen die het verdienen. En ons op die manier vrij voelen en anderen inspireren. Omdat niet alles voorgeschreven en ingekaderd is, er is meer te bepalen dan we denken.

Want als we goed opletten, kunnen we zien waar de zwakheden in het systeem zichzelf blootleggen, doordat de interne druk op het systeem toeneemt en de flow van het kapitalisme zichzelf verstoort, door diezelfde werking van het systeem. Dit komt door de continue expansie en winstmaximalisatie die ertoe leidt dat processen tot het uiterste worden gedreven. Hierbij wordt geprobeerd om steeds het maximale te halen uit werknemers en de productiecapaciteit, maar ook uit de beschikbare grondstoffen. Het systeem profiteert van schaarste, maar loopt ook tegen de grenzen hiervan aan. Dit zorgt ervoor dat het systeem zich niet alleen uitstrekt tot elk aspect van het leven maar hierdoor zichzelf ook over de hele wereld uitspreid waardoor de hele zoon strak gespannen staat. Een kleine kink in de kabel en het proces kan stil komen te liggen, stroomnetten die overbelast raken, productieketens die niet meer werken... de controlerende ogen van de staat kunnen (nog) niet overal tegelijk zijn en omdat alles verbonden is hoeft maar een klein deel uitgeschakeld te worden voor effect op meerdere plekken.

Dit soort keteneffecten (feedback effects) gelden ook bij klimaatverandering. de grootste aanjagers van klimaatsverandering zijn de toegenomen broeikasgassen als CO₂ en methaan in de atmosfeer, die met name geproduceerd worden door de energie- en transportsector en landbouw. De continue kap van bossen en opdelving van zeldzame metalen voor bijvoorbeeld smartphones en accu's zorgen ervoor dat de effecten toenemen. Ook het verbouwen en vervoeren van eten, het koelen daarvan in de warenhuizen en supermarkten tot thuis - alles is onderdeel van dezelfde keten. Voor elk facet in dit systeem zijn fossiele grondstoffen nodig. Zogenaamde groene alternatieven zijn hier ook onderdeel van.

In Frankrijk zijn plannen in de maak voor de grootste Europese lithium mijn, nodig voor productie van batterijen voor elektrische auto's. In andere landen worden deze schadelijke mijnen al veel langer leeg getrokken. De grondstoffen nodig voor de "elektrische revolutie" moeten ook ergens vandaan ko-

men... en dat dit soort verwoestende projecten in West-Europa plaats vinden laat zien hoe wanhopig ze zijn. We zullen het nogmaals herhalen: alles is verbonden in dit systeem. Daarom zijn groene energie of technologische oplossingen zinloos en is de wens om al het huidige te vernietigen het enige dat logisch is. De investeringen in groene energie zijn er dan ook niet om de planeet te redden maar om de status quo te behouden, de zaken te laten doordraaien wanneer bijvoorbeeld de olie op is. En terwijl grondstoffen schaarser worden en overheden ouderwetse landjepik weer nieuw leven in blazen (zoals op Antarctica waar een territorium dispuut gaande is vanwege de fossiele brandstoffen die steeds bereikbaarder worden door smeltend ijs), wordt ons verteld dat we vertrouwen in het systeem moeten hebben en gewoon korter moeten douchen. Maar trap hier niet in!

De rijken (hoe hard ze klimaatverandering ook ontkennen of versimpelen) zijn zich aan het voorbereiden. Ze kopen land op in gebieden waar de effecten het minst voelbaar zullen zijn en bouwen bunkers om de onrust te overleven. Overheden sluiten het nationale net van digitale controle en testen andere maatregelen van sociale controle om de toekomstige onrust nu al te pacificeren, en als die alsnog komt effectief te kunnen bestrijden. Maar moedeloosheid is dan ook wat de staat en het systeem van geld en macht ons wil doen voelen - geef maar op, je kan niets doen, jij bent klein en wij zijn groot. Maar we zouden geen anarchisten zijn als we niet koppig onze kop in de lucht zouden steken en rond zouden kijken naar hun kwetsbaarheden en onze krachten.

Samengevat, klimaatsverandering is echt en heeft verstrekkende gevolgen die niet te stoppen zijn. De mensen die dit het meest veroorzaken zijn ook degenen die de realiteit ervan betwisten en er propaganda tegen verspreiden; zij zijn degenen die ervan profiteren. Wij moeten de situatie dus behandelen zoals deze is, hopeloos. Maar onszelf niet laten verleiden door groene alternatieven, institutionele oplossingen, techno-messiah's of verzanden in apathie. Laten we de wereld zien voor wat hij is. Het heeft geen zin om planmatig naar een revolutie toe te werken. Het is belangrijk om niet te wachten op oplossingen van hogerhand maar een directere aanpak te kiezen. Om ons heen kijken naar de kansen die er liggen en aan te vallen wat ons onderdrukt. En dit betekent dus niet dat het tijd is om politici aan te sporen tot werk of mensen te overtuigen van groene investeringen. want het klimaat is misschien niet meer te redden, onze vrijheid is dat nog wel. En onze mogelijkheid tot het creëren van mooie momenten ook.

Dit kunnen we realiseren door zwakheden in het systeem te vinden en deze schakels aan te vallen. Kijk naar Rusland, waar het spoornet aangevallen wordt